

לכל זמן ועט 3 תחרות הסיפור הקצר

ע"ש בוגר הישיבה **אורי אורבך ז"ל**
שר, עיתונאי וסופר

מקום שני במקצה תלמידי י"ב

משחק עם האור

איתמר בן-שחר, כיתה י"ב

הגענו.

זו נקודת המפגש בה מחכים לכל חברי התנועה.

אותנו אי אפשר לפסס. אמנם מעט חברה אבל ישר כשאנחנו מגיעים כל העיניים מופנות אלינו, כאילו אנחנו פושעים מהעולם התחתון. ישר כשאני רואה את זה אני מתחיל להתחמם, ובדיוק כשאני עומד לצאת עליהם אלי המד"ש מרים גבה, שתמיד מזכירה לי את הפעם הראשונה.

לפני שנה התבצעו ההכנסות, כמובן שכולם רצו את סניף הבית שלהם (סניף השמנת) אך "במפתיע" קבלתי הדרכת חוץ. זה עולם שונה לגמרי שהאמת, מההתחלה כבר חשבתי לא להגיע וזהו. הצוות שנבחר איתי לא היה מהחברים שלי, המקום הוא ממש לא לרוחי והחניכים פושעים אחד אחד אז למה ללכת? מה אני כבר יכול לעשות שם? אבל בכל זאת הלכתי, אני לא אחד שמוותר על דברים (לפחות לא ללא ניסיון אחד).

כשנכנסתי לשכונה העיניים והראש החלו לרקד שמאלה, ימינה, קדימה, אחורה, ולרוע מזלי הייתי מוקף. אז הרכנתי ראש, חשפתי שרירים והגברתי קצב לסניף.

בסניף הם חיכו לי, יותר נכון הוא. אמנם הקבוצה מונה שמונה חניכים אבל עשו לי טובה ושלחו אחד. פעם ראשונה שאני נפגש עם הקבוצה (או קבוץ אבל אני מפרגן) ואין לי שמץ איך לדבר איתו. טוב, את זה הוא פתר ממש מהר כשהראה את ההפתעה שהוא הכין לי.

את החולצה היא שמרתי ללילה לבן כי את הלכלוך לא הצלחתי להוריד. חזרתי מדוכא הביתה, אך ידעתי שאני חייב לעשות אצלו ביקור בית. זו "חובת המדריך".

למחרת בדרך לסניף חשבתי על איך ומתי לומר לקומונרית שאני עוזב. מהר מאוד המחשבה הזו עברה והתחלתי שוב לרקד ימינה, שמאלה ולשמור על הגב.

הגעתי אליו לבניין (או לסמטה בתוך סמטה), התקשרתי אליו "חיים אני למטה". הוא אמר לי שהוא כבר בא, ניתק וירד אלי.

בכניסה לבית ראיתי את הדבר שבזכותו נשארתי עד היום.

ראיתי משפחה ממוצעת יושבת בסלון סביב הטלוויזיה, כולם כמובן. אבל הקרבה שלהם אחד לשני והמבט בעיניים, הוא זה שגרם לי להבין איזו זכות נפלה בחלקי.

האבא קם לכבודי ללחוץ את ידי, האמא רצה להביא כיבוד והילדים הקטנים החלו ליהנות "מהצעצוע החדש", אמנם לא כיף להיות עץ אבל הפעם הסכמתי.

ישבתי לדבר עם חיים בחדר והאמת, הייתי די נבוך מהסיטואציה. אני לא מבין איך חשבתי דברים כאלה בלי להכיר אותם, סתם מתוך סטיגמה, ועכשיו אני מתנהג כאילו אני חבר שלו.

"אתה באת לכאן בשביל לשתוק?" הוא שאל, חצי מבודח חצי חושש.

"לא, לא. האמת שזו הפעם הראשונה שאני מבקר חניך בבית ואין לי שמץ של מושג מה לעשות, המממ... רוצה לשחק במשהו?". שמתי לב לחפיסת קלפים שהייתה על השולחן ומהר מאוד התפתח בנינו משחק משוגע של "ניב" בו הפסדתי בכבוד רב.

לאחר מכן התחלנו לדבר על הבית ספר והחברים ושמתי לב שבניגוד למה שחשבתי, התחלתי לחבב אותו.

ירדנו לסיבוב בשכונה ושם ראיתי עוד דבר מיוחד. ראיתי חבורה של ילדים, גדולים וקטנים, מכל השכונה, עם מחבט אחד וכדור, משחקים.

"חיים מה זה? טורניר כלשהו?" שאלתי. הוא הסתכל עלי מבודח, "אתה צוחק עלי? למה צריך טורניר בשביל לשחק בכדור?". ישר הבנתי עם מי יש לי עסק, רצנו כדי להצטרף למשחק.

למחרת בישיבה שמתי לב למשהו שתמיד ראיתי אך מעולם לא התייחסתי אליו. ראיתי את הגזענות, את הבדיחות וגם את החיוכים המאולצים של אחד התלמידים שעמד בפניה, אך הסתכלתי לו בעיניים והבנתי, הבנתי שהמשחק עם האור הוא לא מה שמשנה. בעולם בו כולם עיוורים לא היינו שמים לב להבדלים בנינו. הבנתי שהמשפט "אל תסתכל בקנקן..." הוא לא סתם מאלדין, אלא שבאמת יש אנשים איכותיים שאנחנו פוגעים בהם סתם, אז הלכתי אליו ולקחתי אותו תחת חסותי.

"אבי, רוצה לשחק אתנו כדורגל הערב?" הצעתי, למרות שהוא היה קטן ממני בכמה שנים. הוא ישר חייך והסכים. אצלם לגיל אין משמעות כשמדובר במשחקים, במיוחד כשזה כדורגל.

מאז אני כבר חלק מה"זושה" (משפחה/חברה) ומאותו היום אין מאושר ממני. אמנם אני רואה את הגזענות בכל מקום, אבל אני יודע שמי שלא מנסה, רק מפסיד, והוא לא מבין כמה.

התעוררתי מהמחשבות וחזרתי אל חברי הסניף שבינתיים הביאו כדור ושלפתי את המחבט מהתיק. "חיים אתה מתחיל?".